

VietCatholic News (02 Sep 2009 12:33)

Nhân dịp ‘Hội ký của một thế hệ’ của nhà sĩ Tô Häi vào dịp 2/9 này, đän kä vä cái khí thế häng hä của nhà ngày đi theo cách mạng năm xưa.

Dân chúng tay cũng cầm cờ sao vàng miäng hò hét điên cuồng “đäu tranh này là trận cuối cùng... quyät phen này sẽ thắng mà thôi...” mà chúng ai ý thức được mình đang làm gì, läi häi / xäu tät cho ai bằng làm tôi cầm cờ ‘näi da gà’ khi nhä läi bän nhà này: ‘Quốc tử ca’ với những läi cổ cổ phän đäng đã khuäy đäng cuồng sôi bình yên của dân chúng miền Nam sau 1975. Những nay thì... không biết nó đã bịCsvn âm thầm quäng vô cái xänh nào rồi. Chúng sẽ phän với nó còn là vô số những khuäu hiäu “Chäng nghĩa Mác-Läe bách chiến bách thắng” cũng được treo läng läng khắp các ngã 3 ngã 4 đäng phố Sài Gòn khi äy.

Tôi nhớ có một cái bằng rất lớn nhä väy đät ngay Ngã 6 Hiän Väng (nay là Võ Thä Sáu) choán hết cả một khoäng đät trống täi näi nay là cửa hàng đäi lý Honda. Thế rồi bằng chä sau một đêm khoäng đäu những năm 90s, (chäc läi là cái đêm giäng nhä läi một bài thơ của Phan Khôi “hai mäi bän năm xưa, Một đêm väa gió, väa mäa...”?) một sáng ngày đäy đi làm ngang qua đây cầm thấy trống väng thiäu thiäu một cái gì!? Nhä läi thì ra chính là nó: cái tim bằng “bách chiến bách thắng” äy đã ‘rút quân’ không kän chäng trống häi nào không ai hay biết?

Vä bän ‘Quốc tử ca’ häi äy tôi đã từng thấy một vì sao một bän nhà một khi được tät cả các chính thể công sän tôn vinh lên täi hàng ‘quốc tử’ hän phäi là có gì đó vĩ đäi và cao quý läm! Väy mà chäa bao giờ được hän nhäng nghe mäy bác đäng mäy anh đoàn nói với lý läch của nó bao giờ. Kä cũng lä! Chä mãi đän sau này nhä có internet thể một cái này mäi được tä mình đi tìm läi gì ä đáp.

Hóa ra đúng như ngäi ta thäng bäo “tät khoe xäu che”. Quốc tử ca vì có những chuyện chäng hay ho ngay tä thäa nó mäi chào đäi, vì thế quốc tử ca công sän đã phäi ếm nhäm luôn cái bän lý läch đen của nó.

‘Quốc tử ca’ và những đäu còn ít ngäi biết đän

Bän nhà này từng có thể được phe XHCN xem như một di sản tinh thần quý giá từng trống

cho tình thân đoàn kết vô song của gia đình các nước. Vì thế, nó chỉ được xếp lên trong các buổi lễ lớn trong dịp quốc tế và để kỷ niệm các nghi thức trang trọng bất cứ nơi đâu.

Quốc ca còn vinh dự được Liên bang Xô Viết, đàn anh lớn nhất trong khối cộng sản khi làm quốc ca trong hơn 20 năm, từ 1922-1944 dưới thời lãnh tụ J.Stalin.

Về khía cạnh âm nhạc, có một chi tiết đáng chú ý, đó là vị tác giả của nó, Pierre De Geyter (1848-1932) một người Pháp, mặc dù chỉ là một người chơi nhạc nghiệp dư không tên tuổi, nhưng không hiểu như người cầm hạc nào mà ông ta đã viết ra được một bản nhạc giai điệu khi sâu lắng lúc hùng hồn, rồi phù hợp với cảnh quan quí quí bị thời gian của những sự phồn thịnh nô lệ, khiến cho người ta khi nghe nó rồi dẫu... ‘điên tiết’ lên với lũ trẻ bản bốc lột.

Có thể nói, đây là trường hợp thành công hiếm thấy trong lịch sử âm nhạc thế giới khiến người nghe cảm thấy tự nhiên.

Một trường hợp thành công khác không phải là nhạc sĩ sáng tác chuyên nghiệp đó chính là bản ‘Silent Night’ mà chúng ta vẫn còn được nghe vào mùa lễ Noel.

Tác giả của bản nhạc này, Franz Xaver Gruber tuy chỉ là một thầy giáo dạy nhạc trường làng nhưng trình độ kỹ thuật âm nhạc của ông là thầy tu Joseph Mors còn phải sáng tác gộp một bản nhạc mừng Noel vào năm 1818 cho nhà thờ Hallein (Salzburg-Áo), do chúng may cây đàn organ đã của nhà thờ này bị lũ chuột cắn khiến hỏng hỏng nặng, nhưng lại được phát hiện quá trình. F.Bruber và J.Mors chỉ hai người là dân chơi nhạc amater thôi vậy không hiểu sao đã làm nên chuyện. Ngày nay với nhu cầu người, Noel mà thiếu ‘Silent Night’ là chưa trọn vẹn.

Nhưng không giống như sự êm dịu của Silent Night, sự bất ngờ được nối tiếp của bản ‘Quốc ca’ đầy chất bạo lực cũng đã nảy sinh ra một loạt các ‘điểm đen’ khác trong bản lý lịch của nó: Một cuộc chiến giành giật bản quyền giữa chính hai anh em ruột thịt của tác giả trong nhiều năm trời. Tuy nhiên, chuyện xa xôi này đã bị các lãnh tụ cộng sản quốc tế bỏ đi mà không bao giờ kể ra cho dân chúng biết.

Phải chăng cái sự khỉnh khảnh nghiệp của chế độ nghĩa cộng sản vì có dính dáng với điều trái đạo lý sự

ra đời bên quốc gia này, đã trở thành điểm báo về những bất hạnh và sự tàn ác mà nó gây ra cho nhân loại trong suốt thế kỷ 20 vừa qua?

Thì thế nào... nhé chị?

Người gốc ra đời của bên nước này có gốc liên với bên của “Công xã Paris” vào năm 1871 mà theo các tài liệu thì “...đó là một nhà nước vô sản đầu tiên trong lịch sử loài người, gồm đội biên công nhân, tiểu tư sản và trí thức tiến bộ. Công xã đã ban hành sắc lệnh tiêu quân đội và取消 sát thương trẻ của cha mẹ cũ, thành lập các đơn vị về quốc quân; tách hoạt động của nhà thờ khỏi chính quyền và giáo dục, tịch thu hàng hóa thương mại; chuyển quyền quản lý xí nghiệp vào tay công nhân, thi hành một số biện pháp cải thiện đời sống dân nghèo và lập ngân hàng, nhà in, hoãn trả nợ, hạ giá vé xem nghệ thuật”.

Những trích dẫn từ Tuyên bố của Đảng Khoa Việt Nam nêu trên cho thấy đó chính xác là một sự cướp chính quyền theo phe chủ nghĩa xã hội (socialism) Pháp, tiến thân của quốc gia cộng sản sau này, là những tình hình rõ ràng của nước Pháp khi chính phủ Adolphe Thiers vừa bị lật đổ bởi lực lượng quân Pháp (Đức) đã nhanh tay chớp lấy thời cơ tiến hành cướp.

Như là bên quốc gia cùng sự kiện Công xã Paris vào những ngày tháng Tám này còn là dịp để chúng ta thấy rằng, những gì xảy ra với nước Pháp năm 1871 và với Việt Nam ta năm 1945 với việc Việt Minh “cướp chính quyền” từ tay chính phủ Trần Trọng Kim 1945 không khác nhau là mấy. Ở bất cứ đâu chủ nghĩa xã hội leo lên nắm quyền là để đó liên tục hiến một loạt những việc làm ngu xuẩn, kèn kiu và tàn ác như trên. Thậm chí cả với Sài Gòn 1975 sau này cũng vậy. Bởi là ‘giới phóng’ mà lại trở nên xu hướng dân chúng ra khỏi thành phố đến các vùng ‘kinh tế mới’ rừng sâu nước đổ để nhốt những nhà của cho họ vào...?!

Chỉ khác chúng tôi còn để lại “Tất cả tài sản của các giáo hội trở thành tài sản quốc gia, giáo dục cũng tách khỏi nhà thờ.” Nếu Công xã Paris ngày ấy mà thành công không cướp nước Pháp cũng sẽ có những vụ Thái Hà, Tòa Khâm, Tam Tòa y hệt như VN ta hiện nay.

Những rủi may cho nước Pháp, quốc gia này xứng đáng là một trong những cái nôi văn minh của nhân loại, như có trình độ cao hơn nên dân chúng không dễ nghe lời những kẻ của cộng sản như dân VN mình. Sau một loạt những biện pháp hiến cai trị ‘quái gở’ trên, nhà nước vô sản của “Công xã Paris” chỉ tồn tại được hai tháng đã bị đập tan tành.

Sau vài công p chính quy&n b&t thành, m&t th& lĩnh phe xã hội t&i Lille m&t t&nh nh& mi&n B&c n&&c Pháp đã nh& nh&c sĩ nghi&p đ& tên Pierre De Geyter ph& m&t s& bài th& do Eugène Edine Pottier viết trong “tu&n l& máu” (22/5 – 28/5) cùng c&a Công xã Paris đ& công chúng t&&ng nh& các “đ&ng chí” c&a h& đã ngã xu&ng và m&t trong s& các ca khúc đó là “Quốc gia ca” (L’Internationale / The Internationale) đ&&c Pierre sáng tác vào năm 1888.

Khi nh&n l&i ph& nh&c nh&ng bài th& c&a Eugène, anh nh&c sĩ nghèo mi&t t&nh l& Pierre De Geyter ch&c ch&n không nghĩ đ&n đi&u gì khác ngoài vi&c “&ng h& cách m&ng”. B&i n&u không vì lý do này thì ch&c Pierre đã ph&i gi& l&y b&n th&o. Và c& s& s&t s&ng c&a ông ‘cán b&’ đ&t hàng Gustave Delory có l& cũng vậy, “lý t&&ng” v&n là trên h&t. M&t s& giác ng& lý t&&ng c&ng s&n “trên c& tuy&t v&i” không xa l& gì v&i v&i nhi&u trí th&c VN mình tr&&c 1975!

Th& nh&ng ‘tr&i xui đ&t khi&n’ không may làm sao b&n nh&c này b&ng đ&ng đ&&c nhi&u ng&&i yêu thích (có th& do dân Pháp khi&y đã quá chán l&i nh&c &y m& chẳng?) khi&n nó tr& nên r&t n&i ti&ng. In ra bao nhiêu cũng không đ& bán đã khi&n nhi&u nhà xu&t b&n mu&n mua đ&t b&n quy&n đ& tính chuy&n kinh doanh lâu dài. Và th& là cách m&ng thì th&t b&i nh&ng m&t cu&c ‘đ&u đá’ m&i đ& đòi ăn theo b&n nh&c t&&ng nh& các chi&n sĩ cách m&ng đã n&y sinh. Oái oăm h&n n&a là nó l&i x&y ra ngay trong gia đình tác gi& đã sáng tác ra nó.

Âm nh&c chân chính đâu th& n&y sinh t&i ác!

Th&y ti&n li&n t&i m&t! Vào năm 1901 không ai khác mà chính m&t ng&oi anh em ru&t c&a tác gi&, Adolphe De Geyter, ng&&i mà Pierre trong khi ph& nh&c hay nh& v& anh này ch&i th& trên chi&c kèn Bugle cho mình nghe th&, đã nhanh tay ch&p th&i c& tuyên b& chính anh ta m&i là tác gi& c&a Quốc gia ca.

Khi Pierre hay tin anh này anh ch&t nh& đ&n ông b&n ‘cán b&’ nhân ch&ng Gustave Delory ngày tr&&c đã đ&n nh& mình ph& nh&c h&i năm 1888, vì ch& có m&i mình ông ta là ng&&i bi&t rõ đ&u đuôi câu chuy&n, may ra có th& giúp ch&ng mình m&i là tác gi&. Nh&ng tr& trêu thay, khi Pierre đ&n xin g&p ông ta đ& đ&ng h& thì li&n b& ông ta ph&i tay vì đã... ‘l&’ &ng h& Adolphe De Geyter r&i! (nghe sao mà gi&ng cái cách gi&i quy&t c&a đ&ng ta bây gi& đang làm th& nh&: l&ch s& đã làm ‘l& làng’ c& r&i, nên nhà n&&c ta xin khóa s& b&ng ngh& quy&t 23/QH-11/ 2003 và h&n g&p các n&n nhân & ki&p sau đ& tr& n& đ&t đại v&y!)

Và thế là Pierre sau hơn chục năm đeo đuổi kiên trì trong vô vọng, đến năm 1914 đành phải ‘ngậm đống nuốt cay’ tuyên bố bỏ cuộc vì ‘lúc này đã hết tòng tâm’, anh biết chắc không còn thế nào chứng minh cho mình những bí ẩn chính mình mà là tác giả. (Đieu có lẽ là anh chỉ duy nhất với Pierre là ‘lúc sản xuất nia’ mình không thế thì em mình cũng hiểu ng chưa còn ai vào đây, thôi thì... thua cũng đành?).

Tôi đã xác định và bỏ đi nơi khác làm ăn là xong chuyện, thì nào ngờ đến đầu năm 1916 Adolphe De Geyter bắt gặp treo cửa tôi để lại bức thư tôi cùng ông anh Pierre và tôi là chuyện công là do báo áp lực của người khác.

Mặc dù các tài liệu và văn án tranh giành tác quyền này mà chúng tôi truy tìm không thấy nêu ai là đồng phạm của Adolphe, nhưng nhìn vào diu xa sự thật hiện tượng ngấm ngấm xảy ra trong các xã hội công nghiệp, chúng ta có thể suy đoán nếu không phải là ông ‘cán bộ’ Gustave Delory thì ‘còn ai trong khoai đất này?’.

Do chuyện tôi của Adolphe xảy ra vào thời điểm bùng nổ Chiến Tranh Thế Giới I, Pierre lại không có mặt ở Pháp nên phải mãi đến năm 1922 sau khi chiến tranh kết thúc anh mới nhận được thư của người em và khi ký tác quyền mới được chuyển sang cho anh.

Rõ ràng! Chắc vì tôi mà anh em Geyter bị lâm vào cảnh huynh đệ tương tàn, nhưng người nghĩ các kết cục thảm thê của họ chứng minh không có lý do ‘chính đáng’.

J.S.Bach (1685-1750) người được thế giới xem là nhạc sĩ vĩ đại của mọi thời đại từng nói một câu ngụ ý ‘Âm nhạc là quà tặng từ Thượng Đế ban cho con người, nhưng nếu không biết dùng chúng sẽ nghe không khác gì tiếng phèng la than khóc từ nơi địa ngục’.

Nếu Pierre De Geyter không dùng khả năng âm nhạc Chúa ban cho anh để đi viết ra cái loại nhạc xách đống quạ chúng “vùng lên hỏi các nô lệ thế gian...” vô tình tạo thêm vây cánh cho công sản quyền có thêm phẫn nộ tiến đi gieo rắc tội ác, mà để sáng tác ra những ca khúc thánh thiện như Silent Night “Đêm thánh vô cùng, giáng phúc xuống bình an...” thì chắc đâu đã có chuyện gì xảy ra như chúng ta thấy đây, ngay cả khi đồng tác giả của bản Thánh ca này là Franz Xaver Gruber và Joseph Mors chỉ là hai người đồng nghiệp lẫn nhau.

Tên môn và số dài trả m c ‘qu c t’ nhân ngày 2/9

Tác Giả: Alfonso Hoàng Gia B o
Thứ Năm, 03 Tháng 9 Năm 2009 14:48

Sàigòn, 02/9/2009